

PHẦN 2 – NHÂN TÍNH

HỒI MƯỜI BỐN

Đao

B

ởi vì đao pháp của chàng quá tàn độc.

oOo

Điền Phi Long mặt mỗi xốc Hàn Sương lên lưng, tuy rằng cử động rất khó khăn nhưng chàng không dám buông đao ra, bởi vì chàng thấy trong rừng có vô số sự chuyển động âm thầm của sát khí.

Quả nhiên chàng vừa nhích động thì bọn người trong rừng liền ủa ra, đèn đuốc cũng được châm lên, ánh lửa bập bùng soi rõ những con mắt hấn lên sự thù hận.

Điền Phi Long một tay ôm chặt lấy Hàn Sương, tay kia nắm chặt chuôi đao, chàng gằn giọng:

- Tránh ra!

Một gã đại hán cảm thiết chùy lớn tiếng:

- Người câu kết tà ma, khắp thiên hạ đều muốn tru diệt...

Điền Phi Long cắt ngang:

- Ta nói lại một lần nữa, tránh ra!

Gã đại hán hơi sững người, hấn chưa kịp nghĩ ra phản ứng kịp thời thì một cây thiết báng từ phía sau đã phóng sượt qua mang tai, nhằm thẳng vào mặt Điền Phi Long.

“Choang” một tiếng đình tai, Điền Phi Long vừa gạt được cây thiết báng thì đã có ba món vũ khí khác ập đến.

Khí thế của kẻ địch như vũ bão, ba phía cùng công tới, đúng là không muốn nhường cho hai người một đường sống nào nữa.

Điền Phi Long nổi giận!

Cùng với tiếng cười ghê rợn, ánh đao chớp lên...

Lôi Đình Trảm, chiêu thứ hai, Thiên Lôi Đại Nộ, đao chém từ trên cao xuống, mạnh kinh hồn. Đao ấy đã chém ra là dồn hết công lực khắp kinh kỳ bát mạch, dựa vào khí thế bộc phát, tốc độ thân pháp, trọng lượng toàn thân và góc độ xuất chiêu chuẩn xác để phát huy toàn bộ tiềm lực có thể, không cần biết đối phương chống đỡ ra sao.

Đại hán cảm thương trước mặt Điền Phi Long thấy khí thế của chàng quá hùng hậu, trong một thoáng bối rối liền huy thương chống đỡ.

Thương đương nhiên đứt đoạn, người hán cũng bị chẻ làm hai mảnh..

Sâu Vân Trảm, chiêu thứ năm, Vân Trảm Long Hiện. Đao đang trút xuống như thác lũ liền biến thế chên chéch chém lên, phương hướng và góc độ đều vô cùng bất ngờ, như thần long đột ngột chui ra từ đám mây, kiến thủ bất kiến vĩ, không biết đường nào mà chống đỡ.

Gã dùng hai chiếc liềm lớn thay cho câu liềm đang lao vào bỗng bật ngược trở lại, nửa đầu phía trên văng xa ra hai trượng, nửa đầu còn lại cùng với thân người giãy dụa trong vũng máu.

Điền Phi Long thuận tay chém ra hai chiêu ấy xong, chẳng cần nhìn kết quả, cũng không lý gì tới cây cào lúa đang mổ xuống lưng, tay chàng vẫn ôm chặt Hàn Sương, thi triển bộ pháp tiến thẳng phía trước, đao trong tay rít lên thê thiết...

Thu Phong Bất Tận - Cuồng Phong Trảm, chiêu thứ hai, đao thế miên miên, thân ảnh phiêu phiêu...

Cánh rừng thưa như bị một dải thu phong ẩm đậm quét qua, cây rừng xào xạc, lá trút xuống như mưa. Cùng với lá còn có binh khí, đầu người, tay người, thậm chí là nửa thân người rơi xuống.

Khi gió thu thổi hết đợt cuối cùng, cũng là lúc mùa đông kéo đến.

Dấu hiệu đầu tiên của mùa đông chính là...

Hàn Phong!

Không gian lắng xuống, tĩnh lặng như tờ.

Rồi lạnh...

Những người có mặt ở cục trường lúc đó đều đột nhiên thấy lạnh. Cái lạnh rất nhanh, rất sắc, rất ngọt, và rất âm thầm...

Là Vô Túc Hàn Phong - Cuồng Phong Trảm - Chiêu thứ bảy...

Trong Thần Phong Thất Đạo, có bảy đường đao pháp khác nhau. Bảy đường đao pháp đó mỗi đường lại có bảy chiêu. Chiêu thứ bảy thường hội tụ tinh hoa của những chiêu khác, đều là những chiêu thần sầu quỷ khốc.

Cuồng Phong Trảm, là khởi nguồn của Thần Phong Đao Pháp, mang sức mạnh nguyên thủy, thuần chất, với đầy đủ tư tưởng của cả Thất Đạo.

Vô Túc Hàn Phong chính là chiêu cuối cùng, mạnh nhất của Thần Phong Đệ Nhất Đạo - Cuồng Phong Trảm.

Đó là thời điểm Điện Phi Long sắp thoát ra, những người cuối cùng đang lăn xả vào ngăn cản.

Đến thời điểm này rồi, họ liệu chết vì cái gì? Đao nghĩa giang hồ? Lòng tham? Lòng đố kỵ?

Không ai biết.

Có thể chỉ bằng một bầu nhiệt huyết bị người ta khích lệ.

Có thể chỉ vì một cơn kích động do mùi máu tanh nồng.

Có thể đơn giản chỉ là muốn tự sát...

Họ làm Điện Phi Long nổi giận, chàng đã không còn nương tay, chàng muốn mau chóng kết thúc.

Kết thúc bằng một chiêu...

Một chiêu mà sau này mỗi khi nghĩ lại chàng vẫn hối hận.

Khi chiêu ấy đánh ra, đao biến mất, người cũng biến mất.

Một mình chàng biến mất, những người còn lại chỉ bay mất phần hồn, còn phần xác đều ngã xuống.

Khi hơi thở của tử thần đột ngột phả vào sau gáy, bạn biết mình sẽ chết.

Thậm chí lúc đó thực ra là bạn đã chết rồi.

Cái cảm giác lạnh lạnh không biết từ đâu đưa tới đó... được gọi là *Vô Túc Hàn Phong!*

Điền Phi Long chậm chậm bỏ đi, không còn ai ngăn cản.

Họ đều đã chết!

Khi Hàn Phong đã thổi tới, mọi sinh vật đều không thở nữa.

Họ đều chết mà không hiểu mình vừa chết vì điều gì, càng không hiểu từ trước đến nay họ tồn tại vì lẽ gì.

Ngay cả Điền Phi Long vào lúc đó cũng không hiểu, rốt cuộc tại sao chàng phải giết người?

Rốt cuộc vì sao muốn sống thì phải cướp đi mạng sống của kẻ khác?

Mà cái cuộc sống mà chàng dành giết bằng máu đó, rốt cuộc rồi sẽ có ý nghĩa gì?

Những câu hỏi chẳng có ai trả lời nổi, cũng chẳng có người nào rảnh rỗi để tìm cách trả lời.

Sinh ra làm người là cứ tồn tại, cứ sống, cứ tranh giành.

Đó là bản năng...

Cho dù sống khổ sống nhục, cho dù buồn tẻ và nhàm chán muốn chết, nhưng người ta vẫn cứ sống. Thậm chí nếu có kẻ nào muốn đụng chạm vào cái cuộc sống buồn tẻ đó, người ta sẽ nổi khùng lên, sẽ chém giết, làm mọi thủ đoạn để tiêu diệt kẻ đó.

Cái thế giới đó được gọi là tự nhiên, là sản phẩm của Tạo Hóa.

Rốt cuộc thì tự nhiên kỳ diệu hay vô lý? Tạo hóa vĩ đại hay điên khùng?

o0o

Điền Phi Long bỏ đi hồi lâu, liền có một “xác người” từ từ nhổm dậy, áo trắng bay bay trong gió đông, dù toàn thân vương máu mà vẫn oai phong凛冽, nụ cười trên môi không mất đi vẻ mỹ lệ, quý phái. Hắn vòng tay nói với các xác chết:

- Các huynh đệ! Hình mẫu sẽ dùng máu của Điền Phi Long và Hồng Đại Mạc để trả thù cho các vị!

Hắn ôm lấy bộ ngực đầy máu lão đảo bỏ đi.

o0o

Không có mây, không có gió!

Chỉ có cái nắng nóng kinh người.

Ngạo Vân Phong là một ngọn cỏ phong nằm ở miền biên giới của sa mạc. Lúc này là giữa trưa, độc đạo bên dưới Ngạo Vân Phong không một bóng cây ngọn cỏ.

Chỉ có một cỗ xe lừa uể oải lết đi!

Phía trước là cát trắng mênh mông, phía sau cũng cát trắng mênh mông.

Trăm dặm quanh đây chỉ có Ngạo Vân Phong là nơi trú nắng duy nhất!

Người điều khiển xe gìm cương, nhảy xuống dắt lừa vào bóng râm. Hắn lột bỏ mũ rộng vành, để lộ một khuôn mặt không râu nhưng da dẻ khô nứt, ánh mắt đờ đẫn vì mệt mỏi.

Hắn tên là Vạn Hỏa Hồ, chẳng hiểu nơi cha mẹ hắn sinh ra hắn có cái hồ lửa nào không, nhưng cái tên ấy quả thực đã ám vào cuộc đời hắn.

Đã mười tám năm nay hắn làm nghề đưa thư trên sa mạc!

Sa mạc rộng lớn, nơi sinh sống của những bộ tộc bí ẩn, hoặc những con người bí ẩn. Kể có thể sinh tồn trên vùng đất khắc nghiệt này đương nhiên không phải tầm thường. Những việc thường xảy ra trên sa mạc nhất chính là buôn bán,

cướp bóc và thanh toán thù hận. Đó là những công việc rất cần có thông tin qua lại.

Bởi vậy mới có những người như Vạn Hỏa Hồ.

Vạn Hỏa Hồ lấy trên xe lừa ra một túi da nước, nhấp một ngụm cho bớt khô cổ rồi móc bánh bao khô ra ăn. Cái thứ bánh ấy bình thường đã khó nuốt, phơi nắng mấy ngày lại càng khó nuốt hơn, có điều nó là thứ thức ăn bảo quản được lâu nhất.

Đối với người sống trên sa mạc thì chỉ cần có một ngụm nước thì cổ khô cũng nuốt được như thường.

Vạn Hỏa Hồ bỗng ngậm cứng miếng bánh trong miệng, cổ họng hấn thụt lên thụt xuống tới mấy lần, bởi vì hấn trông thấy cách đó hơn ba mươi trượng có một cô gái...

Đã hơn hai mươi ngày nay hấn chưa đụng tới đàn bà, không ngờ ở giữa sa mạc lại gặp được một cô gái trẻ, không những thế còn là một giai nhân, hơn nữa giai nhân đó lại đang nằm thiêm thiếp. Trong đầu họ Vạn vì thế liền không khỏi nảy ra những ý nghĩ không tốt.

Hấn nhồm dậy, tiến lại phía cô gái, chợt phát hiện ra còn có thêm người nữa, đó là một nam nhân nằm cách cô gái chừng năm thước.

Nam nhân khuôn mặt hốc hác vì thiếu nước trầm trọng, râu ria lởm chởm, nơi đùi có một vết thương đã bốc mùi, vết thương càng làm cho số nước ít ỏi còn lại trong người hấn mất đi nhanh hơn, nước càng mất thì khả năng chống chọi với thương thế của cơ thể càng giảm đi. Cái vòng luẩn quẩn ấy đã giết chết không biết bao nhiêu kẻ xấu số. Có điều khuôn ngực của gã xấu số kia vẫn nhô lên xẹp xuống. Nhưng với tình trạng như vậy chắc cũng không còn sống được bao lâu nữa.

Vị cô nương thì có khá hơn, nàng cũng có một vết thương ở vai, nhưng đã được băng bó cẩn thận, tuy cũng mê man bất tỉnh nhưng sắc mặt vẫn còn sinh khí. Ấy là do miệng nàng có ngậm một sợi dây gai, sợi dây gai ấy lại nối với một cái túi da treo ngược phía trên. Miệng túi da tuy buộc kín, nhưng nước thấm qua dây gai cũng đủ nuôi nàng sống thêm mấy ngày nữa.

Vạn Hỏa Hồ nhìn gã nam nhân rồi lắc đầu thở dài:

- Chết vì nữ nhân chính là cái chết nhục nhã nhất!

Hấn vốn tin rằng sở dĩ đàn ông vẫn còn một số sống sót tới bây giờ bởi vì bọn họ đã thuộc nằm lòng câu nói đó.

Với một kẻ chết vì nữ nhân, trước giờ Vạn Hỏa Hồ không hề có chút thương xót. Bởi vì hắn biết, nếu hắn chết vì nữ nhân, thì thứ hắn nhận được cũng chỉ là sự khinh bỉ của thiên hạ.

Thậm chí là sự khinh bỉ của cả nữ nhân đó.

Quả thực, quan điểm về nữ nhân của Vạn Hỏa Hồ có thể không hoàn toàn đúng, nhưng những sự việc tương tự như thế lại xảy ra nhan nhản, đâu đâu cũng có. Khi một nam nhân hi sinh vì một phụ nữ không yêu mình, cái mà hắn nhận được từ nữ nhân kia thông thường chỉ là một câu chửi thảm: Đồ ngu!

Cũng bởi vì không chút thương xót, nên họ Vạn lãnh đạm bỏ đi, chẳng thèm liếc đến hai kẻ sắp chết kia thêm một lần nào nữa.

Hắn uể oải nhai hết chỗ bánh bao, ngậm thêm mấy ngụm nước nhỏ, rồi leo lên xe lừa.

Chiếc xe lừa lại uể oải lết đi...

oOo

Vạn Hỏa Hồ lăm lăm chửi trong miệng:

- Mẹ kiếp, mình trúng tà rồi!

Hắn ngoái đầu lại nhìn hai cái cục nợ ở phía sau xe rồi thở dài sườn sượt. Con lừa của hắn tuy thuộc loại cục tốt, nhưng phải kéo theo một cỗ xe có ba người nên đi rất chậm, thời gian tới đích cũng lâu hơn.

Trên sa mạc, có khi chi cần tới đích chậm một chút thôi cũng đủ để ôm hận ngàn thu. Những hành động tự rước họa vào thân như thế này trước giờ Vạn Hỏa Hồ tuyệt đối không muốn làm. Tiếc là hắn đã quay lại, tiếc là hắn đã mang bọn họ lên xe.

Trước mặt Vạn Hỏa Hồ hiện lên một tòa thành đất, thấp thoáng bóng khói lam ngâu ngoèo trên nền trời trong vắt. Hắn giục lừa tiến lại gần cổng thành, hai gã canh cổng nhìn thấy xe lừa từ xa, lúc này đã chạy lại, vốn vã:

- Vạn huynh, Vạn huynh, lần này huynh mang về thứ gì thế?

Vạn Hỏa Hồ cười khỏ, hất mặt ra phía sau xe:

- Có một ít rượu mạnh và trà, thuốc lá thì hết rồi!

Hai gã lính canh hấp tấp chạy vòng ra phía sau, họ hơi sững lại khi thấy có hai người nằm thiêm thiếp ở đó. Gã nhỏ tuổi hơn la lớn:

- Chà chà! Mỹ nữ! Huynh kiếm được ở đâu đấy?

Vạn Hỏa Hồ cười khố:

- Nhặt được ở dọc đường, nhưng xem ra lai lịch không tầm thường, tốt nhất là đừng có đụng vào.

Gã kia ngẩn người:

- Vậy huynh mang theo làm quái gì?

Vạn Hỏa Hồ thở dài:

- Chưa biết, mẹ kiếp, hi vọng thực sự là người có lai lịch, nếu giàu có một chút thì càng tốt.

Gã lính canh lớn tuổi cười tít mắt:

- Vạn huynh quả là tinh tường!

Vạn Hỏa Hồ chột thấp giọng:

- Ta cần gặp đường chủ!

Hai gã canh cổng lập tức nghiêm mặt, gã trẻ tuổi gật gù:

- Lại có tin gì mới sao? Đạo này tình hình có vẻ bất ổn, thấy mấy vị lão bản họp hành suốt.

Gã lớn tuổi gật đi:

- Vậy mời huynh đi gặp thành chủ trước!

Vạn Hỏa Hồ gật đầu, giục lửa tiến vào cổng thành, trước cổng thành có treo một tấm biển gỗ, đề ba chữ lớn: Hoàng Sa Đường.

Tòa thành này tuy bề ngoài cũ nát, nhưng tường thành được đắp bằng đất trộn với đá sỏi nên rất vững chắc. Diện tích bên trong khoảng hơn ba trăm trượng vuông, nhân số hơn một trăm người, đều là đàn ông..

Trên sa mạc, hầu hết nếu không phải thương nhân thì là đạo tặc. Hoàng Sa Đường không phải thương nhân, cũng không phải đạo tặc, nhưng họ kiếm tiền nhiều hơn thương nhân, giết người nhiều hơn đạo tặc. Gần năm mươi năm trước, họ cùng với bốn tổ chức nữa được triều đình lập ra nhằm bảo vệ cho các đoàn thương buôn, nhưng bây giờ thế lực của họ đã quá lớn, cánh tay của triều đình không đủ dài để quản lý tới, họ đã tách ra hoạt động độc lập.

Vạn Hỏa Hồ khi vào trong thành thì nhảy xuống đất lura, hấn tiến lại một khu nhà lớn, buộc lura vào một cây cột rồi bước lên những bậc tam cấp. Hai gã canh cổng cười tít mắt, bắt đầu lục lọi những thứ trên xe của Vạn Hỏa Hồ, một số người khác cũng lần tới, họ đều hết sức sửng sốt trước hai người nằm bất tỉnh trong thùng xe.

Vạn Hỏa Hồ tần ngần trước cửa tòa nhà lớn, một tên lính canh cửa tiến lại:

- Vạn huynh! Có phải huynh cần gặp đường chủ?

Vạn Hỏa Hồ gật đầu, trở vào phía trong:

- Hình như các vị đương gia đang bàn chuyện?

- Để tại hạ vào bẩm báo, huynh cứ chờ ở đây vậy!

Tên lính nói xong liền đi vào, lát sau trở ra mỉm cười:

- Các vị đương gia đang đợi huynh!

Vạn Hỏa Hồ vòng tay:

- Đa tạ!

Hắn đi qua một hành lang dài, chênh chênh xuống dưới, có những tấm màn chống nóng màu trắng. Cuối hành lang là một căn phòng lớn, nhưng trần lại rất thấp, không khí không ngờ lại mát mẻ vô cùng, có lẽ là nằm dưới mặt đất.

Vạn Hỏa Hồ trông thấy trong phòng có năm người, người ngồi ở chính vị tuổi chửng gần bốn mươi, râu ria cắt tỉa gọn ghẽ, thần quang lấp lánh, đầu đội mũ du mục có gắn lông chim. Hai bên còn có bốn người nữa phân ra ngồi, người nào cũng có những nét đặc biệt khó quên.

Hắn vòng tay:

- Tại hạ Vạn Hỏa Hồ bái kiến ngũ vị đương gia!

Người ngồi ở chủ vị gật đầu:

- Vất vả cho ông quá!

Vạn Hỏa Hồ nghiêm mặt, lấy ra một phong thư:

- Đây là thư của Bạch Y Tiên Sinh gửi cho ngài!

Hắn tiến lại, đưa bức thư cho người ngồi chủ vị. Người này bóc ra, đọc lướt một chút rồi nói:

- Các vị huynh đệ, Thiết Giáp Đội ngoài mặt muốn làm cỏ Phi Ứng Đường, nhưng bên trong bọn họ lại ngấm ngấm cấu kết với nhau, chuẩn bị tấn công Hoàng Sa Đường của chúng ta!

Vạn Hỏa Hồ nghe vậy thì giật mình đánh thót một cái, hấn vội vòng tay:

- Đường chủ, các vị cứ tiếp tục, tại hạ mạn phép đi trước!

Vị đường chủ hắng giọng:

- Vạn Hỏa Hồ, ông không cần phải sợ, với công lao của ông bọn ta đã thống nhất phong cho ông làm thủ lĩnh Phi Cáp Trại, ông đủ tư cách ngồi bàn luận ở đây!

Vạn Hỏa Hồ mừng rỡ, run run vòng tay:

- Đa tạ các vị đương gia!

Đường chủ trở vào một cái ghế ở bên phải nói:

- Ông ngồi xuống đó!

Vạn Hỏa Hồ khúm núm ngồi xuống, quả thực cái cảm giác “một tắc lên trời” này hấn vẫn chưa quen thuộc lắm, càng ngồi càng thấy mồ hôi vã ra như tắm.

Đường chủ kia đưa bức thư cho một trung niên dáng vẻ nho nhã ngồi phía bên phải, trung niên đón lấy, mở ra đọc lớn:

- Tiêu huynh nhĩ giám! Tiểu đệ có nguy cơ bị lộ, không dám tìm hiểu sâu nội tình của đối phương, chỉ tình cờ biết được ba hôm trước có hai vị đương gia của Phi Ứng Đường đã tới đây, họ cùng với mười hai vị thống lĩnh của Thiết Giáp Đội bàn luận suốt ba canh giờ trong mật thất, chỉ sợ có mưu đồ bất lợi cho Hoàng Sa Đường. Kính mong Tiêu huynh đề cao cảnh giác!

Hấn đọc xong liền đưa mắt nhìn đường chủ:

- Tiêu huynh! Việc này huynh tính sao?

Đường chủ họ Tiêu ngồi trầm ngâm, vắng trán rám nắng nhăn tít lại, hồi lâu sau mới thở ra:

- Lực lượng của chúng ta chỉ tương đương với Phi Ứng Đường, thành trì lại không kiên cố, ta e không chống nổi... Phí Dương Quân, đệ có ý gì chưa?

Phí Dương Quân năm nay khoảng ba mươi tuổi, nhưng được ví là bộ não của Hoàng Sa Đường, hấn trầm ngâm:

- Các vị nhân huynh! Thành của chúng ta chống không nổi, chỉ bằng bọn ta bỏ thành mà đi...

Bỗng có tiếng vỗ bàn nghe “đùng” một tiếng vang lên, đại hán râu ria lởm chởm ngồi phía tả đứng dậy:

- Ngũ đệ, đệ nói vậy là sao? Địch chưa đánh tới đã bỏ thành mà chạy?

Phí Dương Quân mỉm cười:

- Thạch huynh chớ nổi nóng! Đệ còn chưa nói hết...

Tiêu đường chủ cũng nói:

- Thạch lão tam, để cho lão ngũ nói hết đã!

Thạch lão tam hậm hực ngồi xuống, Phí Dương Quân ôn tồn nói:

- Sau vụ của Tiết Kỳ Sinh, uy tín của chúng ta bị sụt mẻ nghiêm trọng. Nếu Thiết Giáp Đội dùng chiêu bài “thanh lý môn hộ” để tấn công, chúng ta sẽ không thể viện đến vương pháp hoặc sự trợ giúp của đồng đạo, thiên thời đã không còn trong tay. Bọn chúng nhân số hơn ba trăm, lại thêm lực lượng của Phi Ứng Đường có rất nhiều hảo thủ, tổng cộng mười tám đương gia của bọn chúng võ công không hề thua sút chúng ta, vậy là nhân hòa cũng bị bọn chúng chiếm mất. Hoàng Sa Thành này tuổi thọ đã quá lớn, bốn bề lại chẳng có núi non cây cỏ gì, so phần thịnh thì thua Kim Ốc, so vững chãi lại thua Thiết Bích Trại, nếu cố thủ ở Hoàng Sa Thành chẳng phải đã dâng nốt địa lợi hay sao?

Tiêu đường chủ gật đầu:

- Vậy ý đệ là sao?

Phí Dương Quân trở về phía tây nói:

- Hỏa Long Khê kín đáo vô cùng, nếu chúng ta theo đường đó mà vòng về phía sau Thiết Bích Trại đảm bảo địch nhân không sao lường được! Chỉ cần chúng ta nắm bắt đúng thời cơ, nhân lúc bọn chúng kéo quân tới đây ta đánh úp một trận, đệ tin sẽ lấy được Thiết Bích Trại.

Tiêu đường chủ xoa cằm:

- Vấn đề là làm sao nắm được thời cơ? Vả lại khi chiếm được Thiết Bích Trại rồi sao? Cho dù bọn ta cố thủ ở đó, chúng chỉ cần bao vây không cho ai thoát ra, bọn ta cũng chỉ còn nước chờ chết!

Phí Dương Quân lắc đầu:

- Thiết Bích Trại phía đông tựa vào núi, có nước ngầm chảy ra quanh năm, lại có kho lương của triều đình, đủ cho chúng ta cố thủ mấy tháng. Địch nhân cùng lắm chỉ có hơn tám trăm, nếu miễn cưỡng vây tòa thành lớn như vậy thì lực lượng sẽ bị phân tán, chúng ta cứ mỗi ngày đột kích đánh ra một trận, cộng thêm cái nóng như hầm lò ngày đêm hành hạ, đệ nghị bọn chúng chỉ vây được mười ngày là chán!

Hắn đứng dậy nói:

- Chúng ta trước khi bỏ thành sẽ phá hủy mọi thứ, bọn chúng có chiếm được cũng vô dụng. Kim Ốc nằm ở phía nam, tuy phồn thịnh thật nhưng đó là khi chỉ phải nuôi Phi Ứng Đường, nếu phải gánh thêm cái gánh Thiết Giáp Đội thì chẳng dễ dàng gì. Bọn chúng hợp sức vốn là để đối phó chúng ta, nếu đánh không được cộng thêm khó khăn về tiền bạc chắc chắn sẽ dẫn tới mâu thuẫn. Một vài tháng thì còn miễn cưỡng chi trì được, nhưng tới khoảng một năm trở ra thế nào cũng xảy ra mâu thuẫn nội bộ, không chừng Phi Ứng Đường sẽ thực sự bị nuốt chửng..

Tiêu đường chủ cười lớn:

- Ha ha, nếu ta chiếm được Thiết Bích Trại, chỉ cần cho ta một năm, ta sẽ xây dựng được lực lượng đủ sức đè bẹp Thiết Giáp Đội!

Trung niên nho sĩ chột xen vào:

- Giờ trở lại khó khăn lúc đầu, đó là làm sao nắm chắc được tin tức, biết đích xác khi nào bọn chúng xuất quân?

Tiêu đường chủ gật đầu:

- Nhị đệ, đệ có kế gì không?

Trung niên nho sĩ trầm ngâm:

- Nếu bọn chúng đến đánh ta chỉ có thể đi qua hai con đường. Thứ nhất là đi đường lớn, thứ hai là vòng qua Khao Lan Sơn, rồi men theo Hỏa Long Khê. Bọn chúng người đông thế mạnh, lại không thông thuộc địa hình nên chắc sẽ đi đường lớn. Chỉ bằng chúng ta rút dần những đồ vật nặng nề vào Hỏa Long Khê trước, chỉ để lại kỵ binh và một ít lương thực, đến khi có biến thì lập tức đốt thành rồi rút ngay.

Lão ngũ Phí Dương Quân lắc đầu:

- Nhị ca, chỉ cần địch nhân phục kích một toán quân nhỏ ở Hỏa Long Khê thì những người đi trước không những không đủ lực chống cự, mà lương thực, tiền bạc mang theo cũng không có cách nào tẩu tán kịp.

Lão đại - đường chủ họ Tiêu gật đầu:

- Còn tứ đệ, này giờ đệ chưa có ý kiến gì...

Lão tứ là một thanh niên tuấn tú, thần sắc uể oải, hắn nói bằng giọng bất cần:

- Đại ca, các vị quyết định thế nào cũng được, đệ không có chủ ý.

Lão đại ngẩn người, nhưng rồi chỉ thở dài một tiếng, không khí trong sảnh đường đột nhiên trở nên nặng nề hơn. Vạn Hỏa Hồ lăm lét nhìn lão tứ, hắn ngập ngừng một lát rồi hắng giọng:

- Các vị đương gia, tại hạ có ý này...

Tiêu đường chủ mỉm cười khích lệ:

- Vạn đội trưởng, ông cứ nói!

Vạn Hỏa Hồ mạnh dạn đứng lên:

- Nói về địa hình của Hỏa Long Khê thì tại hạ am hiểu như lòng bàn tay, từng hang động, mỏm đá, nguồn nước, thậm chí là vị trí những cây to đều biết rõ. Phi Cáp Đội bọn tại hạ hầu hết đều có kinh nghiệm hơn người, nếu để bọn tại hạ tiên phong dò đường trước khoảng nửa ngày thì đảm bảo đoàn quân đi sau sẽ tuyệt đối an toàn!

Tiêu đường chủ mừng rỡ:

- Ha, ta quên mất trong tay còn có một gã thổ dân sa mạc! Vậy chúng ta hãy bắt tay vào chuẩn bị đi là vừa!

o0o

Vạn Hỏa Hồ trong lòng khắp khởi mừng vui, rời khỏi sảnh đường, tay nắm chặt tờ lệnh của Tiêu đường chủ. Bên ngoài đã có bảy người chờ sẵn, vừa thấy Vạn Hỏa Hồ thì đã vòng tay cúi đầu, đồng thanh hô lớn:

- Bái kiến tân đội trưởng!

Vạn Hỏa Hồ lật đật chạy tới, ngưỡng ngáp:

- Lương huynh, Sở huynh, Gia Cát huynh... các vị làm ta áy náy quá!

Một hán tử mặt dài, mắt nhỏ nghiêm mặt:

- Dương Pha bái kiến Vạn đội trưởng!

Rồi dường như không nhìn nổi, hấn vỗ vai Vạn Hỏa Hồ bồm bộp, cười phá lên, những người kia cũng cười theo, làm Vạn Hỏa Hồ càng lúng túng hơn. Hấn khỏa lấp:

- Các vị, lẽ ra ta phải mời các vị một chầu túy lúy, nhưng đại dương gia vừa giao cho bọn ta một nhiệm vụ rất quan trọng!

Lão nhân mặt tròn đứng chếch phía bên tả hỏi:

- Là việc gì vậy?

Vạn Hỏa Hồ thấp giọng:

- Thông tin cơ mật, tối nay họp ta sẽ nói sau, bây giờ ta phải đi tắm cái đã!

Bọn người kia thấy sắc mặt của hấn có vẻ trầm trọng thì không hỏi nữa, lú lú đi theo xuống bậc tam cấp. Hấn tử mặt dài Dương Pha chạy lên trước hỏi:

- Vạn huynh, còn hai người huynh mang theo là ai vậy?

Vạn Hỏa Hồ cười khổ:

- Ta cũng không biết!

Hấn chợt sững người nhìn về phía xe lửa, nữ lang áo trắng đã tỉnh lại từ lúc nào, trên tay nàng lăm lăm một thanh chủy thủ chìa ra phía trước, tay kia ôm chặt lấy bờ vai máu mới thấm ra ngoài lớp băng. Lưng nàng che lấy thùng xe, nơi nam nhân kia vẫn nằm bất tỉnh, trước mặt là mấy gã hán tử thô lỗ đang cười nói cợt nhả, nhưng dường như hơi e dè nên chỉ dám đứng đằng xa.

Vạn Hỏa Hồ vội chạy lại, la lớn:

- Các người làm trò gì vậy? Người ta mang về mà cũng dám trêu hay sao?

Mấy hán tử kia cười lớn, một gã cao giọng:

- Vạn huynh, lần này huynh thu hoạch lớn rồi, Vạn phu nhân quả là quốc sắc thiên hương!

Vạn Hỏa Hồ nổi khùng:

- Vạn phu nhân? Con bà người chứ! Nói gì mà thối thế?

Mấy hán tử càng cười mạnh, có gã còn bò ra cười:

- Vạn huynh, phu nhân có làm gì sai trái cũng không nên thóa mạ như vậy, dù sao người ta cũng là nữ nhân mà!

Vạn Hỏa Hồ chợt dạ nhìn nữ nhân:

- Cô nương, là tại hạ chửi bọn họ, không phải chửi... Vạn phu nhân!

Nữ nhân gật đầu về thông cảm, nhưng nàng vẫn một mực cảnh giác, cặp mắt trong vắt vẫn mở tròn, không dám lơ là một chút nào. Vạn Hỏa Hồ bước lại gần nói:

- Cô nương! Bọn họ đều là những kẻ thô lỗ nhưng tâm tính rất tốt, cô nương bất tất phải như vậy!

Giọng nói của hắn trầm trầm mà ấm áp, dễ làm người ta tin tưởng. Thần sắc nữ nhân kia cũng dịu đi một chút, thanh thủy thủ từ từ hạ xuống, nàng nhìn hắn hỏi:

- Tiểu nữ tên là Hàn Sương, xin hỏi có phải ngài chính là người mang bọn tiểu nữ về đây hay không?

Thì ra hai người chính là Điền Phi Long và Hàn Sương, họ bị võ lâm khắp trung nguyên truy đuổi, phải chạy tới tận miền biên cương xa xôi này lánh nạn.

Vạn Hỏa Hồ gục gặc:

- Là ta, ta tìm thấy hai người ở Ngao Văn Phong ở phía nam, cách đây bốn mươi dặm.

Hắn hất mặt về phía nam nhân bất tỉnh:

- Hắn... à, vị đại hiệp kia là gì của cô nương?

Hàn Sương cảnh giác, trong lòng xoay chuyển một hồi, chợt buột miệng:

- Là tướng công của tiểu nữ!

Vạn Hỏa Hồ "à" lên một tiếng rồi ái ngại:

- Hắn tuy trung thương không nặng, nhưng do không được chăm sóc vệ sinh kỹ, lại thêm đói khát nhiều ngày nên tình trạng đã rất nguy kịch!

Hàn Sương hoảng hốt trèo lên xe, nước mắt lưng tròng, tay chân lóng ngóng chẳng biết làm sao, chỉ luôn miệng gọi:

- Điền huynh! Điền huynh!

Vạn Hỏa Hồ nói:

- Hãy để ta đưa hắn tới chỗ Trương tiên sinh, vị này y thuật rất giỏi, ở đây chỉ mình ông ta có khả năng cứu được hắn!

Hàn Sương líu ríu dập đầu:

- Tiểu nữ đội ơn ân công!

Vạn Hỏa Hồ thấy thái độ thành khẩn của nàng như vậy thì ngẩn người, lại liếc nhìn Điền Phi Long một cái, mấy lời nguyên rửa dưới chân Ngạo Vân Phong chỉ muốn nuốt ngược trở lại. Hắn thở dài:

- Nếu hắn biết phu nhân đối đãi với hắn tốt như vậy, chắc rằng có chết cũng sung sướng mà chết!

Hàn Sương phát hoảng:

- Không, Điền huynh không chết, huynh ấy khỏe lắm mà!

Vạn Hỏa Hồ vừa tháo dây buộc lửa, vừa trầm giọng:

- Vốn dĩ hắn rất khỏe, nhưng bao nhiêu nước đều nhường cho phu nhân hết, vết thương thì sưng tấy thối rữa, cho dù có đúc bằng thép cũng phải quy ngã.

Hắn nhìn Hàn Sương, tự nhiên cảm giác căm ghét đàn bà lại trỗi dậy, giọng nói trở nên nhạt thếch:

- Ở cái địa ngục này đã từng có cha giết con, chồng giết vợ vì nước uống, nhưng lúc ta tìm thấy hai người thì thấy túi nước duy nhất còn lại đã được hắn gắn sẵn lên miệng phu nhân, người ngu ngốc như vậy trong thiên hạ chỉ sợ không còn lại được bao nhiêu.

Hàn Sương lặng người, mọi nàng cắn chặt đến rớm máu, Vạn Hỏa Hồ lạnh lùng dặt lừ đi, còn tàn nhẫn quăng lại một câu:

- Đa số những kẻ như hắn đã bị nữ nhân hại chết mất rồi, không chừng một trong những kẻ cuối cùng này cũng sắp chung số phận.

— o0o —